

En het dorp zal duren ...

René Walschot (Beersel 1916 - Halle 2003)

nr 19 - juli-september 2003

---

trimestriëel tijdschrift van het heemkundig genootschap
"van witthem" Beersel

En het dorp zal duren ...

René Walschot (Beersel 1916 - Halle 2003)

nr 19 - juli-september 2003

---

trimestriëel tijdschrift van het heemkundig genootschap
"van witthem" Beersel

Inhoud

<i>Voorwoord</i>		
	MARC DESMEDT	5
<i>Oude herbergen in Lot (deel 2)</i>		
	LYDIA DENAYER EN HENRI COUDRON	6
<i>Kroniek van de gemeente Alseberg (6)</i>		
<i>Jaar 1847</i>		
	JAN BRASSINE	28
<i>Races en renners</i>		
	JAN BRASSINE	31
<i>Familie Verdroncken te Ukkel en te Beersel</i>		
	RAF MEURISSE	47
<i>Colofon</i>		52

Voorwoord

MARC DESMEDT

Enkele weken geleden vernamen we het overlijden van een "bekende Beerselaar" oud wielrenner René Walschot. Jan Brasinne had ons enkele maanden geleden voorgesteld een artikel te schrijven over de wielerkampioenen die onze gemeente ooit roem en vooral wielerkoofts bezorgden. Jan DEBUSSCHER (Dworp 1900 - Sint-Genesius-Rode 1987), Jef WAUTERS (Huiszingen 1906 - Brussel 1975), August GARREBEEK (Dworp 1912 - Brussel 1973) en René WALSCHOT (Beersel 1916 - Halle 2003) waren stuk voor stuk geduchte kleppers, mannen met karakter, kortom kampioenen die met de beste "Flandriens" konden wedijveren.

Zoals aangekondigd brengen we in dit nummer de tweede reeks "oude herbergen van Lot," gelegen in het deel van de gemeente dat tot 1927 tot Sint-Pieters-Leeuw behoorde. Lydia Denayer en Henri Coudron zijn inmiddels al een derde reeks aan het opsporen..

De kroniek van Alseberg gaat verder zijn gang. De lezer zal vaststellen dat 1848 een bewogen jaar moet zijn geweest. Het waren harde tijden voor een bevolking, getroffen door honger en ontbering.

De familie Verdroncken wordt in de kijker geplaatst door Raf Meurisse.

Volgend nummer zal volledig gewijd zijn aan onze lokale trots: de lambik, de kriek en de geuze.

Tijdens de jaarmarkt van Dworp wordt een tentoonstelling opgezet rond het thema brouwerijen en bierstekerijen. U kunt de tentoonstelling bezoeken in zaal Auvicom. De tentoonstelling is open van zaterdag 18 tot en met dinsdag 21 oktober 2003.

Oude herbergen in Lot (deel 2)

LYDIA DENAYER EN HENRI COUDRON

Alvorens onze kroegentocht verder te zetten zijn we gaan zoeken naar de betekenis van het woord "herberg".

Herberg: "hereberge" (c.1220-40), "herberghe" (1283-84). Volgens de etymologie van het woord is het een samengesteld woord uit het Germaans "heir" wat leger betekent en de wortel van "bergen". Het betekent in die zin "legerplaats, kamp". Het moet ontstaan zijn toen de legereenheden, die op verplaatsing waren, een onderkomen zochten.

Karel Lodewijk Schoriels en Regina Jacquemijns aan de voordeur van hun herberg

De oude betekenis was dus een plaats waar het leger of een legergroep kon worden ondergebracht, zich geborgen kon voelen.

Behalve overnachting werd er ook spijs en drank aangeboden. Dit laatste is nog altijd zo, hoewel een kleine versnapering in de meeste cafés zeker niet ontbreekt. Lekker pintjes verfrissen niet alleen de droge kelen maar maken ook vrolijk en schenken troost. Kortom de herberg blijft een oord van ontmoeting en ontspanning.

B. Tussen het kanaal en de Zenne

We steken het kanaal Brussel-Charleroi over en belanden in de Sashoek.

19. "Oud Vissershuis"

Het kanaal was altijd al een lokoord voor vissers. Het café werd uitgebaat

door Karel Lodewijk Schoriels, een landbouwer, die geboren werd te Sint-Pieters-Leeuw op 7 juni 1852. Hij trouwde met Regina Jacquemijns, geboren in Drogenbos op 25 november 1857. Het paar kreeg één zoon: Jan Baptist, geboren te Sint-Pieters-

Leeuw op 20 september 1900. Jan huwde op 8 mei 1928 met Celestina Jozefina Celina Ghijsels.

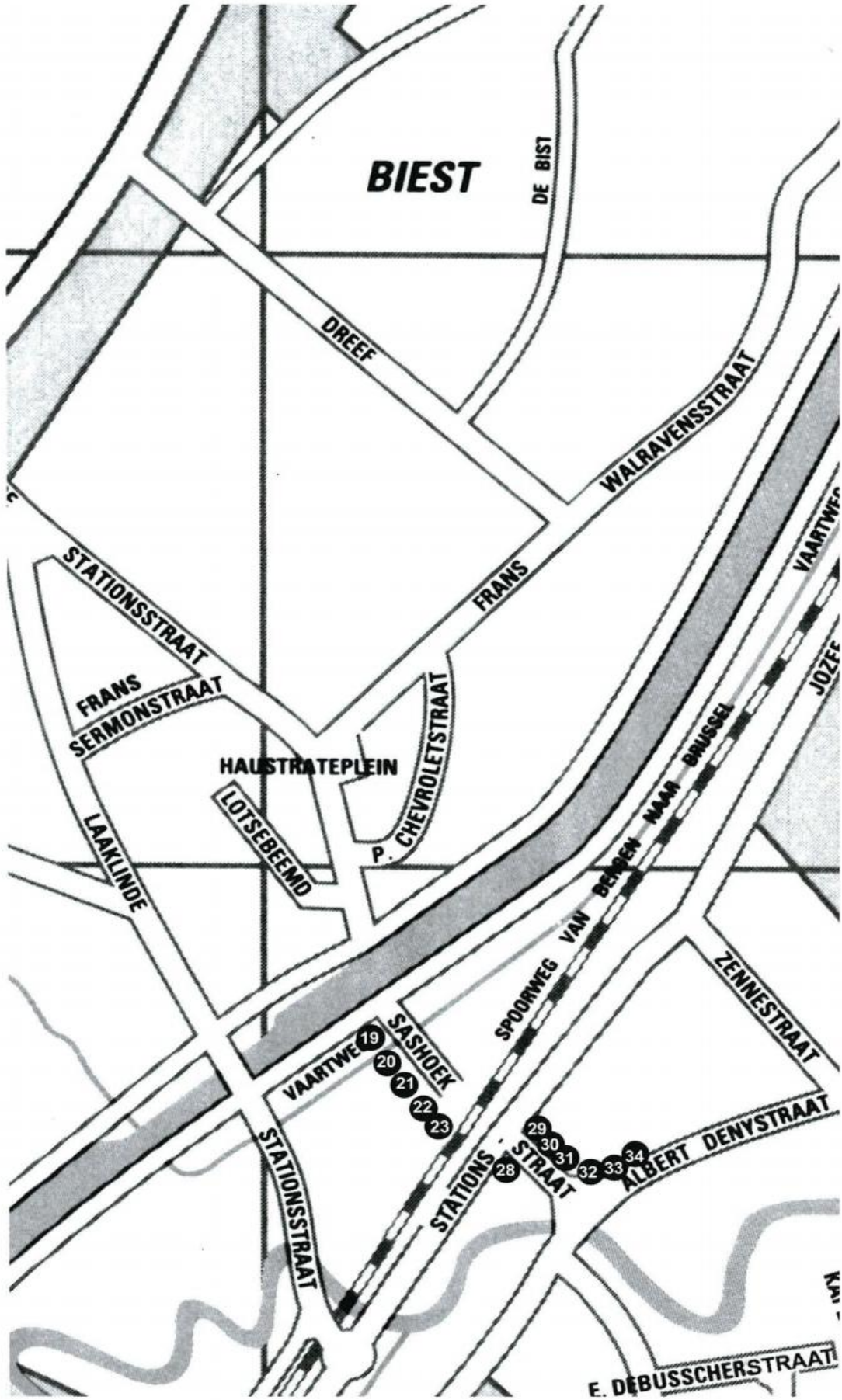
Jan en Celine baten de herberg verder uit. Zij hadden één zoon Paul, die gehuwd was met Solange Uylenbroeck. In de periode na 1930 was Jan een voetballend talent bij RSC Anderlecht. In het café hadden zowel de "Moedige vissers" als de kaatsclub hun lokaal.

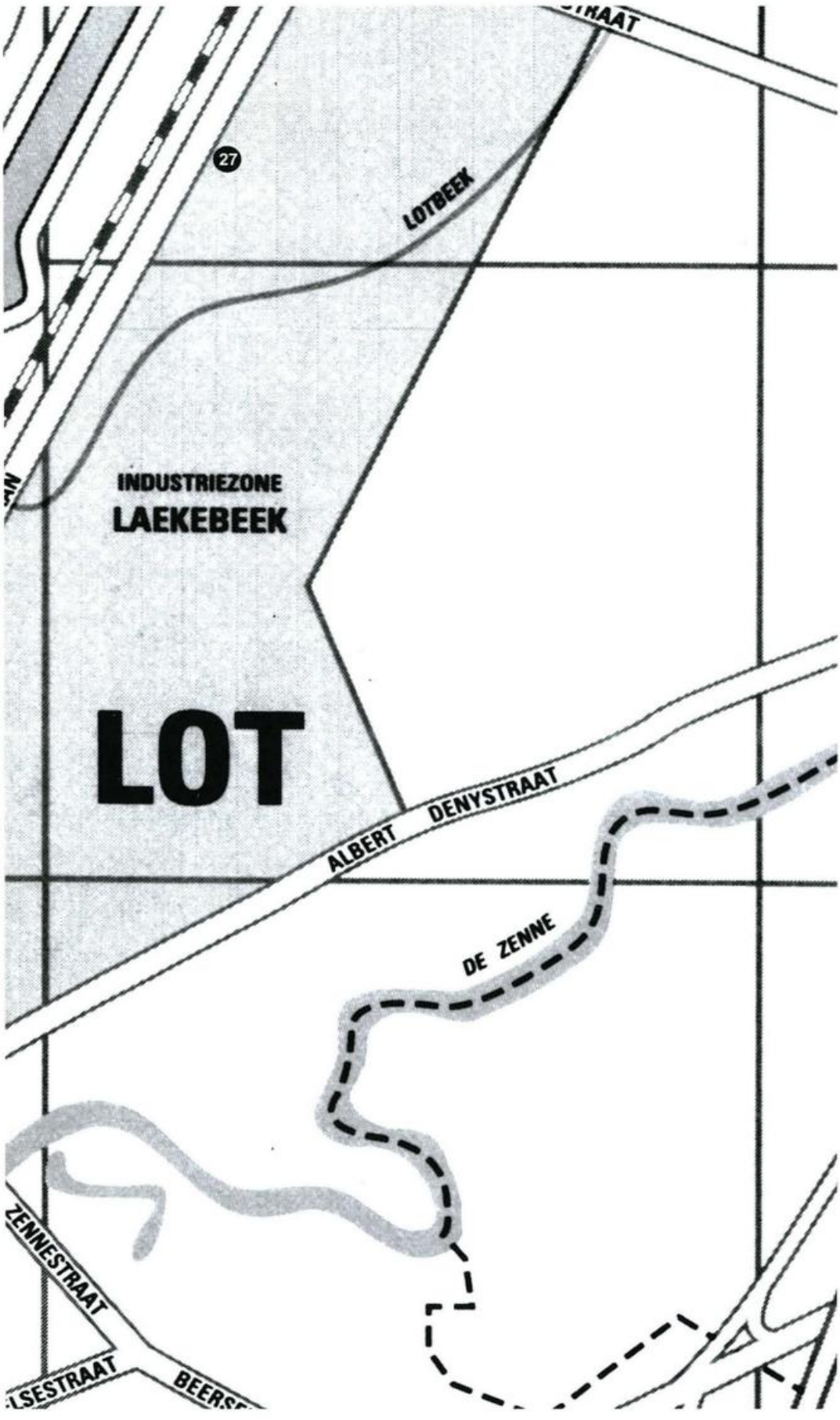
- De kaatsclub
 1. Jozef Beeckmans
 2. xxx Desmet (Gregg)
 3. (?)
 4. Henri Felis
 5. (?)
 6. (?)
 7. mijnheer Maigneau
 8. Jan Schoriels

Jan Schoriels in: Les Sports Illustrés - november 1930

20. "Bij Polle Boon"

Leopold Boon werd geboren in Sint-Pieters-Leeuw op 24 maart 1897. Hij trouwde in Dworp met Maria Justina Michiels, daar geboren op 11 januari 1878. Hun gezin telde 4 kinderen, Achiël Jozef (1900), Jozefina Leontina (1903), Florentina Leontina (1908) en Marie Paulina (1913).

Het derde huis rechts is de herberg- beenhouwerij van Polle Boon. Voor de deur staat Polle in wit beenhouwersvest. Voor de deur staat het broodbakkerskarretje (hondenkar) van bakker Beeckmans. Achteraan de straat de spoorweg en een aankomende boerensjees. Een foto graaf in de straat was toen nog een gebeurtenis die belangstelling wekte.

Het handelshuis was een combinatie van café en slagerij. Op zaterdag gingen sommige vrouwen na een ganse week hard gewerkt te hebben in de fabriek "Borax" bij Polle een lekkere geuze drinken en kochten er saucissen en ander lekkere bereidingen, door Polle klaargemaakt. Na het overlijden van Polle te Lot op 2 augustus 1942, verhuisde het gezin naar Elsene.

21. "In den Groenen Boomgaard"

Dit café, gekoppeld aan een bierhandel, werd uitgebaat door Leopold Ghysels, alias "Polle" en Philomena Loris. Beiden werden

Links vooraan "In den groenen boomgaard"

geboren in Sint-Pieters-Leeuw, hij op 17 december 1865 en zij op 20 september 1867. Zij trouwden er op 31 mei 1893 en kregen 5 kinderen, allemaal in deze gemeente geboren:

1. Joanna op 1 mei 1894. Zij huwde met Victor Torrekens.
2. Theresia Alice (gekend als Alice) op 10 juli 1895. Zij huwde met Jacobus Philippus Mommaert, alias "Boske", uit Beersel.
3. Oscar op 1 mei 1897. Hij trouwde met Maria Louisa Ludovica Mommaert, ook uit Beersel en zuster van Jacobus Philippus (zie hoger).
4. Celestina Jozefa Celina op 19 januari 1902, (zie herberg 19).
5. Maurice op 20 juni 1909.

1. Marie Lefever
2. Joseph Vanderkelen
3. Jozef Bourgeois (?)
4. Josephine Loris
5. Henri Wouters alias "Ree van de koecheer"

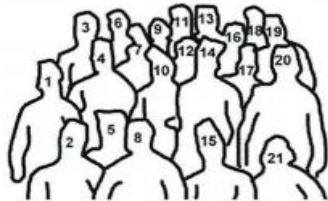

*Maria Rosalia Magdalena Geens
(echtgenote Maurice Ghysels) in turnuitrusting.*

Hij trouwde met Maria Rosalia Magdalena (gekend als Madeleine) Geens uit Dworp. Er was in de Groenen Boomgaard, zoals in tal van herbergen in die tijd, een spaarkas met de toepasselijke naam "De Lustige Reizigers". Met het gespaarde geld werd ieder jaar een "souper" georganiseerd en een busuitstap. Na de oorlog werden ook buitenlandse reizen ondernomen. Ze gingen naar Luxemburg, naar Scheveningen in Nederland en naar Parijs in hartje Frankrijk.

Tijdens die uitstappen werd er heel veel plezier gemaakt, vooral omdat de troep niet te verlegen was om tijdens de reis een verkleedpartij te houden.

Herberg en winkel zijn nu gesloten. De bierhandel is nog altijd bedrijvig en is in handen van Willy Ghysels, de zoon van Maurice.

*In Lot was er altijd veel plezier.
Deze reizigers doen hun naam alle eer aan!*

1. Pauline (x A. Baudalet)
2. Gustaaf Camblain
3. Henri Wouters
4. Louise (x P. De Valkeneer)
5. Albert Baudalet

6. Victor Dammans
7. Gabrielle (x V. Dammans)
8. Jeanette Bal
9. Henriette De Bontridder
10. Fanny Vanderkelen
11. Maurice Ghysels
12. Madeleine Geens
13. Victor Torrekens

14. Leopold Ghysels
15. Oscar Ghysels
16. Marie Lefever
17. Josephine Loris
18. Jean de Coster
19. Jozef Vanderkelen
20. Pierre de Valkeneer
21. Jeanne Ghysels

De lustige reizigers op busuitstap.

- 1 Cecilia Borromans
- 2 Anna Brancaert
- 3 Antoine Baudelet
- 4 Marguerite Geeroms
- 5 André Le Roy
- 6 Pauline (echtg. Albert Baudelet)
- 7 Jeanne Gijssels
- 8
- 9 Maurice Gijssels
- 10 Gustaaf Camblain
- 11 Victor Torrekens
- 12 Madelaine Goens
- 13 Liza Vandersteen
- 14 Jozef Roobaert
- 15 Eddy Puelinckx

Aan de voordeur van de vernieuwde herberg met kruidenierswinkel: Philomène Loris met José Torrekens aan de hand en verder Celestine, Maurice en Oscar Ghysels.

22. "In 't Paviljoen"

Het café is van in 1889 het lokaal van de fabrieksfanfare "Eendracht Maakt Macht", het noemde toen

"Het Oud Paviljoen", Joseph Fècherolle was er de uitbater van.

In de huwelijksakte van George Fècherolle met Rosalie Algoet te Dworp op 5 november 1892 staat vermeld dat zijn vader Nicolaus Joseph Fècherolle hotelhouder was en zijn vrouw Mathilde Dendal herbergierster. Beiden woonden te Sint-Pieters-Leeuw. In "Het Oud Paviljoen" kon men dus ook overnachten. Na de familie Fècherolle kwam Laurent Justaert (alias "Rangske uit de wei"). Deze was geboren te Dworp op 15 januari 1878. Zijn echtgenote, Louisa Borremans, werd geboren te Buizingen op 8 januari 1882. Het gezin had 6 kinderen: Elisabeth, Jean-Baptiste, Johanna, Philomena (werd later herbergierster in Kesterbeek), Magdalena en Adrienne. Vele jaren lang waren Elias De Pijper en zijn vrouw Philomena Dehaen, alias "Mein", de uitbaters.

In de winter speelde de toneelgroep "Onder Ons" er voor een steeds overvolle zaal. De carnavalsvereniging, de "Muzikale Vrienden", oefende er voor de vele optochten en stoeten waaraan ze in en buiten Lot deelnam.

Verschillende uitbaters volgden er elkaar op. Het café en de zaal

De Muzikale Marine, één van de vele groepen die in Lot zorgde voor gezonde ontspanning.

---

worden nu uitgebaat door Patrick Cosseye en Martine Derdelinckx. Het is nu het lokaal van de wielertoeristen de "Sastrappers" en van de volleybalploeg.

23. Bij Pierre O

Dit café was gelegen naast het Paviljoen. De uitbaters ervan waren Pierre O en zijn vrouw Joanna Maria Vandenabbeelen. Het gezin telde 3 kinderen, allen geboren te Sint-Pieters-Leeuw: Joanna, op 12 oktober 1898, Julia Rosalia, op 23 februari 1902 en Lucien Felix op 1 april 1911. Deze laatste werd onderwijzer te Lot. Na het sluiten van de herberg werd het een winkel van naaigerief en linnengoed. Dit "textielwinkeltje "Ba Fee Kuul" was voordien gevestigd naast het café van Pierre O.

De herberg van Pierre O is het kleine huis naast het oude postgebouw (vooraan) dat in 1940 werd opgeblazen.

We duiken nu de spoorwegtunnel in en zien bij het verlaten ervan het borstbeeld van wijlen Renaat van Elslande, ere-burgemeester en minister van staat.

We volgen de Huysmanslaan, in de volksmond de Nieuwstraat, om

weer andere plaatsen op te sporen waar eens herbergen gestaan hebben. Deze straat werd pas in 1934 gekasseid en het jaar nadien van een riolering voorzien.

24. " Bij Pisser "

Naast de fabriek GREGG stond het café met de ludieke naam "Bij Pisser". Waarom het café die naam kreeg is ons niet bekend. De uitbaters waren Louis Destrijcker, geboren te Dworp op 27 juli 1898, en zijn echtgenote Victorine Wouters. Nu draagt het café de naam "Bij Sonja".

Het kleine huisje in het midden van de foto: "Bij Pisser", nu "Sonia's café".

25. "Bij Sappertwie"

Dit café werd uitgebaat door Jozef Blijweert, spoorwegbediende en geboren te Dworp op 29 september 1875. Zijn vrouw, Theresia Debognies was eveneens een Dworpse, daar geboren op 1 maart 1877.

Zij huwden te Dworp op 7 oktober 1899.

Het gezin had 5 kinderen: Marietta, geboren op 16 oktober 1900, Leonie, op 25 juli 1902, Petrus, op 8 januari 1905, Amatus Joannes, op 2 september 1906 en als laatste Marie Alice, op 27 augustus 1917.

Het eerste huis uit deze rij (grijze voorgevel) was ooit het café "Bij Sappertwie".

Paul Blyweert, lid van ons Heemkundig Genootschap, vertelde ons het verhaal van Jozef Blyweert, alias "Sappertwie".

Het verhaal werd hem doorverteld door Jozef Blyweert.

"Sappertwie" was de dooppeter van Jozef, verteller van het verhaal.

"Jozef kon geen twee woorden zeggen of er was een ferme vloek bij, zoiets als "sapperde sapperde nondedjuu !!!". De pastoor zei op een dag tegen Jozef: In de plaats van altijd zo te vloeken, zeg liever "Sappertwie", wat Jozef goed in gedachten nam en aanstonds toepaste. Sindsdien stond hij bij alle Lottenaren bekend als "Sappertwie".

Jozef Blyweert overleed te Lot op 22 maart 1933 en zijn vrouw in volle oorlog, op 3 maart 1943.

26. "Bij Marie Planchee" (Ba Maree Planchei)

Het moet hier wel een plezante straat geweest zijn, te oordelen naar de namen. Marie Dammans, de uitbaatster, werd geboren te Sint-Pieters-Leeuw op 21 maart 1896. Ze trouwde er op 8 mei 1920 met Pieter Jozef Deleu, een ijzerdraaier uit Drogenbos, aldaar geboren op 14 januari 1888.

Oudere mensen zullen zich onmiddellijk het meezingliedje herinneren waarvan de meeste al dadelijk de melodie en het refrein zullen aanheffen.

Maar waar zou dit liedje vandaan komen?

In het recent gepubliceerde boek van Lucas Catherine Houtekiet lezen we het volgende verhaal:

"In 1882 wordt Egypte een Brits protectoraat. Soldaten overspoelen het land, op zoek naar danseressen. De meesten zijn niet te verleiden tot sluierdans en houden het bij de traditionele volksdans, met veel heupwiegen, die smalend buikdans wordt genoemd. Die gebeurde toen nog in traditionele kledij, dat is met een rok tot op de kuit. Het is Hollywood dat later het huidige kostuum zal ontwerpen, de franje en glitterbikini. Pas daarna zullen de Egyptische nightclubs deze outfit, onder Europese druk, importeren. Dit soort danseressen, maar nog steeds in traditionele kledij, treedt voor de eerste maal op tijdens de Wereldtentoonstelling van Chicago in 1893. De bekendste is Little Egypt en zij gaat heel ver. Op een bepaald moment trekt zij haar rok op tot boven de knie, een zeer erotisch gebaar in puriteins Amerika. Het heeft geweldig succes en wordt geïmiteerd in de hootchykootchy, een amusementsdans die op Coney Island furore maakt. Zelfs in Brussel componeert men er een liedjestekst op: "Marie Planché, Marie Planché, van veuren bollenwinkel en van achter staminee, ze danst de hootchykootchy met nen aven pei."

In Lot zongen ze: "Maree Planchei, Maree Planchei, va vui sigarrewénkel en van achter stamenei, lieleke mei, voile pei, g'ét er gien affaires mei!"

Maria Dammans zorgde in haar café voor de nodige "ambiance". Ze had namelijk twee zingende honden. Voor een "tournéé général" zette Marie zich in het gezelschap van haar honden aan het zingen. Van zodra de eerste tonen in de lucht waren, begonnen de honden mee te janken en dat zolang het liedje duurde. Eens Marie uitgezongen was, stopten de honden hun gezang en gingen braaf liggen.

En zo deed Marie goede zaken.

27. "Bij Fècherolle"

Aan het einde van de Huysmanslaan, aan de grens met de buurgemeente Ruisbroek, stond het nu verdwenen café dat uitgbaat werd door een zekere Fècherolle. Maar verdere gegevens ontbreken.

We gaan terug naar het station en vervolgen onze tocht door de Stationstraat richting Zennebrug.

De herberg "Music Café" heeft een opmerkelijk mooie voorgevel. Op de gevel herkennen we ook nog de vorige benaming "café Terminus".

28. "Music Café"

Aan de overkant van het station bevindt zich het "Music Café". Vroeger noemde deze herberg: "Café Terminus" of ook nog: "Bij Jef Cinema". In een volgende bijdrage zullen we de oorsprong van deze naam uit de doeken doen.

De naam "Terminus" werd destijds gegeven omdat zich hier het eindpunt bevond van de autobuslijn nummer 50, die nu nog de verbinding maakt tussen Lot en het Zuidstation in Brussel.

Joseph Cuvelier en zijn dochter Rolande hebben er vele dorstige pendelaars aan een frisse pint geholpen. Het echtpaar Van Vrecom - Debruyne was er één van de laatste uitbaters.

29. "Café de la Gare"

Aan de overkant, in de richting van Ruisbroek, bevond zich het "Café de la Gare". De oude foto's tonen ons de herberg aan de modderige "Avenue de Ruysbroeck" en de vroegere Stationsstraat.

Achter het café stonden vroeger lindebomen en tafeltjes waar men lekkere geuze en kriekenlambik kon drinken.

Bij de verbreding van de Huysmanslaan, viel het spoor naar de

fabriek Scheppers weg. Het café werd uitgebaat door de familie Uylenbroeck. Herbergier Victor Uylenbroeck werd geboren te Sint-Pieters-Leeuw op 28 februari 1861. Uit zijn eerste huwelijk met Paulina Hanssens had hij 2 kinderen, beide in Sint-Pieters-

Leeuw geboren, Frans op 18 juli 1901 en Joanna Catharina op 19 augustus 1902.

Frans huwde op 23 april 1930 te Sint-Pieters-Leeuw met Sabine Vander Elst, zijn zuster enkele maanden later, op 24 juni 1930 met Jan Baptist Wouters.

Victor Uylenbroeck hertrouwde op 6 juli 1905 te Sint-Pieters-Leeuw met Julia Maria Cornelia Goemare, een West-Vlaamse, geboren te Dikkebus bij Ieper op 19 april 1870.

Hun zoon Gaston, geboren te Sint-Pieters-Leeuw op 16 april 1906, trouwde te Lot op 26 februari 1930 met Joanna Catharina De Knop, afkomstig uit Ganshoren. Hij werd slager in het huis naast de herberg. Tot op heden is hier een slagerij gevestigd.

Mochten we de fratsen en grappen die in het "café de la Gare" uitgehaald werden, toen Frans er uitbater was, terug in beeld kunnen brengen, zou er ongetwijfeld een langspeelfilm van gemaakt kunnen worden. We laten daarom de lezer graag meegenieten van een waar verhaal ons verteld door Solange, een dochter van Frans alias "Den Oil".

Iedere Lottenaar zal zich zeker Juul Hofmans herinneren, een keurig geklede man, steeds op stap met wandelstok. Op zekere dag ging Juul bij de boer schepkaas en botermelk kopen. Op de terugweg ging hij zijn "dagelijkse" pintjes pakken in het café van Frans. Maar Juul kreeg honger en vroeg: "Oil, ès ee niks t' eite?" In afwachting dat hem een lekker hapje zou aangeboden worden ging Juul naar de WC.

Drie foto's (zie ook hiernaast) van de herberg tonen hoe de "de tijd" aan de gevels knaagt. Ook de omgeving verandert voortdurend.

LOT. - Huysmanslaan.

Dit was natuurlijk het geschikte moment om Juul een poets te bakken. Vliegensvlug werd de schepkaas vervangen door een pakje bierviltjes en de kruik botermelk werd leeggemaakt en gevuld met lambiek. Juul en de andere klanten lieten zich de inmiddels klaargemaakte boterhammen met de schepkaas van Juul smakelijk welgevallen. Terug thuis leverde hij nietsvermoedend de boodschappen af aan zijn vrouw Juliette. Toen zij de bierviltjes uit de verpakking haalde en de lambiek in de kruik ontdekte moest Juul tot zijn schande toegeven dat hij op café aardig beetgenomen was.

"Den Oii" bij de pinten of is het eerder "bij de pinken"?

Solange herinnert zich ook dat tijdens de oorlog de tarwe, bestemd voor het malen van meel, voor de bezetter verborgen werd in de biljartkoffer.

De herberg werd later overgenomen door François Springael alias "Soike" of "Moef".. Daarom werd het café in de volksmond aangeduid met de naam "Ba Moef".

François was in de omstreken een zeer bekend en geliefd wielrenner. Hij werd kampioen van Brabant bij de nieuwelingen en later ook bij de liefhebbers. Hij boekte tal van overwinningen. Zijn echtgenote Marie Thérèse Lefebure, was eigenlijk de uitbaatster, want Moef was ook taxichauffeur en dus vaak de baan op. Met zijn luxueuze "Amerikaanse slee" werd hij samen met enkele andere collega's ingehuurd voor trouwpartijen.

Thans is hier een Grieks restaurant met de naam "Penelope - Bij George" gevestigd.

30. "Bij Gust de Metser"

Twee huizen verder kon men terecht bij "Gust de Metser". Daar stond een "carambolle-biljart".

August Denayer was aannemer en bouwde tal van huizen in Lot en omliggende. Hij werd geboren in Beert op 27 augustus 1881. Op 1 september 1909 trouwde hij in Sint-Pieters-Leeuw met Marie Trouchau, een Leeuwse, daar geboren op 8 juni 1888.

Ze hadden er twee dochters, Martha Philippina, geboren op 13 september 1913 en later de echtgenote van Victor Bosmans . Op 8 juli 1914 werd haar zuster Marie Hortense Alisa geboren. Deze laatste huwde met architect Félix J'Espère.

Verschillende uitbaters volgden er elkaar op: eerst Marcel Deslagmulder en Simone De Jonghe en daarna René Trentin en zijn vrouw Jeanne.

Nu is er een kruidenierswinkel gevestigd.

Brouwer Henri Eylenbosch (aan de zijkant van de toog) en een "groep" uit Wieze op promotiebezoek bij Gust.

31. "In 't Capsulleke"

Wat verder in de straat woonden Albertus Springael, geboren in Dworp op 31 augustus 1884. Hij trouwde er op 25 september 1909 met Emma Vander Gucht, geboren te Sint-Kwintens-Lennik op 18 juli 1889. Albert was een plakker (stukadoor) van beroep. Zijn vrouw baatte het café uit en zoals dat vaker gebruikelijk was hield ze daarnaast een kleine kruidenierswinkel open.

In die tijd werd het café in de volksmond "Ba Bère va Michèl" genoemd.

Het waren de grootouders van Jan Cornelis, die we mogen roemen als een volmaakte "Lotse held" omdat hij het als voetballer bij het geroemde RSC Anderlecht tot basisspeler in het fanion elftal bracht.

Dit café was de thuishaven van de "Club 13", een gezelschap van 13 mannen, die zich bij bijzondere gelegenheden zoals stoeten en kermissen getooid met een "chapeau buse" in het plezier stortten. Pas toen de volgende uitbaters het café overnamen, is de naam "In 't Capsulleke" ontstaan. Het café sloot in 2002 definitief zijn deur.

We slaan nu de Albert Denystraat in. In de 19e eeuw noemde men ze, wegens de talrijke overstromingen, de Waterstraat. Later werd het de Hemelstraat, misschien omdat men vanaf dan de overstromingen kon bedwingen. We doen er de laatste vier herbergen aan die op het grondgebied gelegen waren van wat eens Sint-Pieters-Leeuw was.

Corso in Lot.
In het lage huisje in het midden
van de rij was café
"In 't Capsulleke" gevestigd.

32. Oud herberg (naam onbekend)

Op de hoek van de Stationsstraat en de Albert Denystraat, was een zeer oud café gelegen. Spijtig genoeg hebben we niemand gevonden, die er de naam nog van kent. Ook op de prentkaart is

Herberg op de hoek van de Albert Denystraat waarvan we de naam niet hebben kunnen achterhalen.

het uithangbord niet meer te ontcijferen.
 De uitbater was een genaamde Denayer, alias "Chaler van op 't hoekske".
 Het huis werd afgebroken om plaats te maken voor de nieuwe woning van dokter E. Daenen.

33. "A la Flèche d'Or"

Naast het vorige café stond de herberg "A la fleche d'Or". Het werd ook "Local de la Perche" genoemd. Beide namen hadden betrekking op de wip die in de tuin was opgesteld. Het is dan ook normaal dat in dit café de schuttersvereniging haar vaste stek had. Volgens Luciaan De Weerdts was er achter de herberg een grote boomgaard die toebehoorde aan een genaamde "Pezze" en aan zijn vrouw (of dochter?) "Nette van Pezze". Deze plek, die ook "wipweide" genoemd werd, reikte tot aan de Huysmanslaan. Nadien woonden er ook nog Tist De Smet, de familie Van Cutsem en de familie Langhendries.
 In meer recente tijden waren er de drukkerijen Wouters en Idea gevestigd.

LOTH. — Local de la Perche « A la Flèche d'Or »

"A la Flèche d'Or".

34. "Cartonex"

Deze herberg, die zich naast de drukkerij bevond, is van recentere oorsprong. De uitbaters waren Jean Dossé, alias "Jan Bal", geboren te Dworp op 9 september 1900. Zijn vrouw Alice Vanden Broecke, alias "Alice van den elentriek", werd geboren te Sint-Pieters-Leeuw op 21 juni 1895.

Jean Dossé hertrouwde met Catharina Vanderrusten, alias "Trinette", met wie hij talloze pintjes aan de "dorstige" man bracht.

Later namen Jozef Schoukens en zijn vrouw Denise Wayez de zaak in handen.

Sedert kort is ook dit café ter ziele gegaan.

Vertrek van een wielervedstrijd
aan de herberg "Cartonex".

Ontspanning en kindervreugde in de tuin van herberg "In 't Wit Huizeke".

35. "In 't wit Huizeke"

Naar het einde van de Denystraat toe, tegen de grens met Ruisbroek, stond het café "In 't Wit Huizeke". De uitbaters, Jozef Timmermans en zijn vrouw, hadden er ook een bakkerij. Op zondag gingen de vele wandelaars, die de Zenneboorden bezochten, er boterhammen met plattekaas, schepkaas en pottekaas eten. De kinderen konden er hun hartje ophalen, want er was een speelplein ingericht met schommels, wippen, duwmolentje en nog andere speeltuigen. Ieder jaar organiseerde men er een "Vlaamse" kermis, die telkens weer afgesloten werd met een openluchtbal.

Einde deel 2.

Kroniek van de Gemeente Alseberg (6) - Jaar 1847

JAN BRASSINE

Ook in 1847 handelt een groot aantal brieven over precieze onderwerpen die geen aanknopingspunt bieden aan de hedendaagse lezer. Ze betreffen bv. de benoeming van een lid van een weldadigheidsinstelling of van een andere overheidsdienst zonder opgaaf van zijn naam. Het kunnen ook begeleidende brieven zijn van lijsten van kiezers of van kandidaat gezworenen, die we niet onder de ogen krijgen. Of van atlassen van banen en waterwegen die apart worden verzonden. Of van facturen en andere geldtransacties, zonder dat we kennis kunnen nemen van de cijfers of bedragen.

De brieven uit 1847 met een voor ons begrijpelijke inhoud duiden voor het merendeel op een zeer erbarmelijke sociale toestand. In een schrijven verstuurd op 1 april (!) vraagt de burgemeester met aandrang een subsidie aan de Bestendige Deputatie om de aankoop mogelijk te maken van aardappelen voor de behoeftigen. De tijd van de aanplanting is nog net niet voorbij, maar er mag zeker niet getalmd worden. De mensen zijn zó arm dat ze voor de kinderen, die hun eerste communie gaan doen, geen deftige kleren kunnen kopen. De leden van het weldadigheidsfonds zullen het geld moeten voorschieten... Lieden zoals Pauline Steen en Jan Baptist Rampelberg, die de gemeente zou moeten helpen, krijgen alleen te horen dat de geldkist leeg is. Om deze wat te spijzen besluit het bestuur op 25 februari kleine stukken gemeentegrond zonder veel waarde, publiek te verkopen.

De lijst van Alsebergenaren die in het bedelaarsgesticht zitten in Ter Kameren spreekt boekdelen. Vinden daar een onderkomen:

- Dewinkeleer Elisabeth en haar kinderen, Cathérine en Francois;
- Goosens Jean Francois en zijn broer;
- Springael Thérèse en haar kinderen;
- Hellinckx Guillaume;
- Lasse Collet en haar zusters;
- De Meyer Henri en zijn broer;
- Vandenbranden Josse, een knaap van nog geen vijftien;
- Billems Pierre;
- Goosens Philippe, die nog geen twaalf jaar oud is wanneer hij door duistere individuen wordt meegelokt en in Ter Kameren terecht komt. Zijn verontwaardigde moeder eist zijn vrijlating, daar ze vrij gemakkelijk in het levensonderhoud van haar kind kan voorzien!

Bij nadere beschouwing van dit geval zou men kunnen denken dat de opname in het bedelaarsgesticht niet zo moeilijk is. Of is het voldoende op klaarlichte dag brave burgers om een aalmoes te vragen en zich door de veldwachter te laten vangen en opgesloten te worden? In Ter Kameren heeft men zeker een dak boven het hoofd en wellicht is het eten er niet zó slecht!

Om de drie maanden krijgt het gemeentebestuur de rekening van de pensions gepresenteerd...

De lijst van de geverbaliseerde diefstallen in 1847 is even indrukwekkend, ondanks een voorstel van burgemeester Winderickx aan de Procureur des Konings een nachtelijke patrouille te organiseren (12 mei). Bij de opsomming van de vergrijpen gaan we chronologisch te werk.

- 11 februari: Egide Walschot uit Brussel, 19 jaar oud, steelt vlees bij Josse Vandenplas en breekt bij hem ook in;
- 11 februari: Jan Buelinckx steelt hout bij Jan Baptist Heymans;
- 12 mei: Jeanne Maetelberg, weduwe Vandenbranden steelt geld bij de kinderen Paneels;
- 2 juni: Jan Baptist Buelinckx steelt hout bij boer Fastenaekels in Rode;
- 15 juli: Jeanne Joseph Van Campenhout en konsoorten worden betrappt bij het stelen van fruit;
- 2 september: Pierre Everaerts, rietdekker; (naamgenoot van de vroegere veldwachter), steelt fruit bij Caroline Van Campenhout en konsoorten;
- 2 september: Petronille Mosselmans, echtgenote Hulet, wordt betrappt bij het stelen van aardappelen op het veld;
- 16 december: Joachim Buelinckx steelt hout bij Jean Remi Wijns, houthandelaar;
- 16 december: Jan Baptist Buelinckx steelt hout bij Pierre Paneels.

Andere vergrijpen

In de nacht van 18 op 19 augustus schieten François Jacquemyns uit Brussel en François Hellinckx uit onze gemeente met geweer en pistool op Henri Hoofmans. We vermoeden dat het slachtoffer niet ernstig gewond is, want pas acht dagen na de feiten komt hij aangifte doen van de namen van de getuigen en de daders. Zolang heeft hij moeten zoeken.

Op 25 februari en 18 maart blijven Joseph Hulet en Petronille Mosselmans elkaar bekampen.

Op 12 augustus mishandelt Jean François Goosens, "un très mauvais sujet", zijn echtgenote Pauline Horlie!

Minder slecht nieuws. De bouw van het gemeentehuis en van de

---

school vordert gestaag. De steenbakkers en de metselaars zijn betaald: resp. 869 en 200 fr. Daarmee is het bedrag van de staats-subsidie op. Er is een post van 2090,98 fr. voorzien voor het schrijn- en timmerwerk. Daar dit nog niet helemaal af is, komt het geld niet vrij. De staat is beslist niet scheutig! Vaak dient een geldaanvraag te worden herhaald, vooral als het bedrag hoog zit. Voor bijkomende werken, die niet worden voorzien, vraagt de burgemeester de toelating 2570,62 fr. van de gemeentelijke spaarrekening te mogen afhalen. Een eerste schrijven draagt de datum van 1 september. Een tweede van 17 november. Maar komt die toelating wel?

Om deze kroniek van 1847 te beëindigen nog een "interessante" feitelijkheid (geweldige discussie, woordenwisseling, ruzie). In de nacht van 5 op 6 oktober slingert Ferdinand Van Tisseghem een reeks scheldwoorden naar het hoofd van Boucher, houder van tolbareel nummer 3 te Alseberg. Volgens een getuige uit Van Tisseghem, naast een paar lelijke woorden, alleen een bedreiging, meer niet. Waar gebeuren de feiten? In "le Cabaret où il (Boucher) tient son bureau."! Tolbarelen vindt men niet langs de baan in een open veld of weide. Wel in een bewoonde buurt en nog liefst in de onmiddellijke omgeving van een herberg, een afspanning, een café. Hier kunnen de verrichtingen in "het droge" gebeuren.

Races en renners "Koersen en coureurs"

JAN BRASSINE

Een uitzonderlijke prentbriefkaart vertoont de doortocht van een velokoers in Dworp aan de voet van de Berg van Jaak. De kledij van de toeschouwers en de vorm van de fietsen in aanmerking genomen, menen we te mogen stellen dat het gebeuren gefotografeerd werd op een zomerse zondagnamiddag, even vóór of na de Eerste Wereldoorlog. Een peloton van een tiental renners is pas de helling afgereden en houdt blijkbaar een flink tempo aan. Enkele achterblijvers doen al het mogelijke om te kunnen aansluiten. Aan weerszijden van de baan staan zowat overal nieuwsgierigen aandachtig te kijken...

Het tafereel toont de belangstelling van de bevolking voor dergelijke sportevenementen in onze deelgemeenten. Vooral gedurende de kermisweek kunnen sporters de aanmoedigingen van hun fans best aanhoren. Meestal zijn het beginners die voor een geldprijs, een palm, een beker - soms voor de eer - de weg worden opgestuurd.

Gevestigde wielclubs organiseren wedstrijden voor liefhebbers, junioren en onafhankelijken.

31

Dworp: De doortocht der velokoers aan de voet van "den berg van Jaak" ter hoogte van de smidse van Jaak Smulders.

In Alseberg heeft in de jaren 1942 en '43 een criterium plaats voor beroepsrenners. De deelnemers moeten vijftig maal de Kerkenberg op en kunnen daarna telkens uitblazen tijdens het licht lopend gedeelte van de huidige Brusselsesteenweg, maar al bij al blijft de omloop een allesbehalve gemakkelijke klus. Alle deelnemers zijn landgenoten, daar de grenzen gesloten zijn. En de opbrengst dient om de kas van de plaatselijke afdeling van Winterhulp te spijzen,

Na de oorlog groeperen drie plaatselijke verenigingen zich om samen het Alsebergse criterium te organiseren: de fanfare "Laurier Chêne", de toneelkring "De Alsebloem" en de voetbalclub "Sport en Vermaak". Dankzij het enthousiasme van de werkende leden en de belangstelling van de ganse bevolking kan de onderneming niet mislukken. Maar de verwezenlijking ervan loopt niet altijd van een leien dakje ...

We moeten rekenen op mondelinge getuigenissen en ook op ons geheugen om bepaalde feiten te beschrijven, daar we geen geschreven bronnen hebben kunnen vinden...

Het eerste lokaal van de drieledige sportunie is gevestigd in de keuken van het "Café des Sports" van Jef Wauters, aan de Pastoor Bolsstraat, 5. In latere jaren verhuist het naar een zaaltje van het café "In de Voetbal" aan het Winderickxplein, 8. Volgende personen maken deel uit van de besturen die elkaar zijn opgevolgd: Evarist Demunter, Jef Demunter-Deridder, Jozef Demunter, Henri Deras, Albert Proost, Firmin Raes, Piet Theys, Albert Vandenbroeck, Jozef Vannerom, Door Verheven, Jef Wauters, Jan Brassine, e.a. ... Paul Vandervelden, de toenmalige coach van de Belgische B-ploeg in de Ronde van Frankrijk, stelt de bestuursleden in verbinding met de heren Pascal en Van Buggenhout, beheerders van een soort van agentschap dat zich bezighoudt met het aanbrengen van bekende beroepsrenners. Voor hun aandeel tot de algehele organisatie vragen ze vijftig procent van de entreegelden. De andere helft wordt verdeeld onder de drie maatschappijen die moeten zorgen voor de propaganda, de logistiek en de geldelijke voorschotten. Gelukkig is er de ijver van tal van vrijwillige medewerkers en leden.

De criteriums alhier zijn, in de eerste jaren althans, echte meevalers zowel op financieel als op sportief niveau. De toeschouwers uit de hele regio stromen in groten getale toe. Nergens kunnen ze hun idolen beter dan hier op hun fietsen zien zwoegen en spurtten. Op de Kerkenberg krioelt het van de mensen die de inspanningen bewonderen van figuren als Briek Schotte, Gino Bartali, Ferdi Kübler, Hugo Koblet, e.a. En 's anderendaags is het dan de beurt aan de jongens van het dorp en de omgeving die op hun zware velo's de berg trachten te temmen...

De euforie in de eerste jaren na de bevrijding, de stijgende interesse voor de wielersport en het boeiende spektakel dat op onze klim wordt aangeboden zijn zeker niet vreemd aan het welslagen

van de onderneming.

Een heel bijzondere gebeurtenis is de viering van Rik van Steenbergen in 1949, die pas wereldkampioen is geworden. De supportersschare is enorm. Want wie wil de enig uitzonderlijke kans missen de "meester" in persoon aan het werk te zien? Plichtplegingen elders weerhouden de kampioen echter langer dan verwacht. De toeschouwers worden ongeduldig. Maar eindelijk verschijnt Rik op het podium, gehuld in de regenboogtrui. En dan de hulding: bloemen, een redevoering, een mars gespeeld door de fanfare. Het duurt allemaal veel te lang. Met twee tot drie uren vertraging kan de koers eindelijk beginnen. Het begint te schemeren als de wedstrijd even over de helft is verreden. Er wordt besloten deze met tien ronden in te korten. Tot ongenoegen van sommige toeschouwers, die geen waar voor hun geld hebben gekregen en van enkele renners, zoals Bartali, die hun koers hadden afgestemd op een wedstrijd van vijftig en niet van veertig ronden. In een vorige editie was de Italiaanse klimmer al eens eerste geëindigd. Er werd toen verteld dat hij zijn geldprijs had geschonken aan een plaatselijke liefdadigheidsinstelling en zijn zegekrans was gaan neerleggen vóór het beeld van Onze-Lieve-Vrouw, Ster der Zee. Het valt te betwijfelen of de tijdrovende hulde aan de kersverse wereldkampioen enige invloed heeft gehad op het verdere verloop van onze wielervedstrijd die, op dat ogenblik, over zijn hoogtepunt blijkt te zijn geweest. De redenen zijn o.i. de volgende:

- de groeiende belangstelling voor andere sporttakken als het voetbal en het motorcrossen in Dworp;
- de nieuwe culturele activiteiten als toneelvoorstellingen in open lucht; de verhoogde levensstandaard van een bevolking die de charmes van het reizen in het buitenland heeft ontdekt ...

En dan zijn er de inherente negatieve kanten eigen aan een bergcriterium, waar alleen klimmers "hun beste beentje kunnen voorzetten". Niet te vergeten tenslotte zijn de veel te hoge entreprijzen, die jonge en gewone mensen niet kunnen betalen...

In het midden van de jaren vijftig staat het criterium op de Kerkenberg niet meer vermeld op de koerskalender. Naar het schijnt was er op het einde toch nog een batig saldo, zij het van 0,75 Belgische frank. Te verdelen onder de drie organiserende maatschappijen, wel te verstaan... Lang hebben we niet moeten wachten om de professionals opnieuw op onze wegen voorbij te zien gieren. In 1961 organiseert een Brusselse wielersclub, met aan het hoofd de heer D.Taillieu, een wedstrijd die de naam "Brabantse Pijl" meekrijgt. Een vijftal jaren later kan de wielers- en supportersclub "Rode Sportief" uit Tenbroek de bewuste wedstrijd naar onze streek halen. Het bestuur waarin Marcel Tils, René Vastiau, Frans Demol en Georges Goossens zitting hebben, kan rekenen op de steun van de bloeiende meubelindustrie. Het lokaal is gevestigd in het café "De Kroon" aan de Hallesesteenweg, waar in

---

1967 en 1968 de aankomst ligt.

In 1969 krijgt de "Brabantse Pijl" nagenoeg de structuur die hij nog altijd heeft, met een lus van een kleine honderd kilometer doorheen het Pajottenland en de rest, zijnde een goede honderd kilometer, verdeeld in lokale ronden over Beersel en Rode. De hellingen van de Bruineput, de Lindestraat en de Kerkenberg maken de race bijzonder spannend. De palmares van deze semi klassieker wordt dan ook versierd met namen als: Herman van Springel, Roger De Vlaeminck, Adri van der Poel (Ned.), Johan Capiot, Edwig van Hooydonck en Michele Bartoli (It.). Merkwaaardige vaststelling is de aanwezigheid op de lijst van vier wereldkampioenen in de tijd of het jaar dat ze hun begeerde titel behaalden: in 1972 Eddy Merckx (wk. in 1971), 1976 Freddy Maertens (wk. in 1976), 1982 Claude Criquelion (wk. in 1984) en in 1996 Johan Museeuw (wk. in 1996).

Voor de sportlievende bevolking van de streek tussen Zenne en Zoniën is en blijft de "Brabantse Pijl" een echt feest ... Je zit vol aandacht de reportage op je tee-veetoestel te volgen, in een streek waar dal en berg, bos en beemd elkaar afwisselen... Plots hoor je de sirenes van de politie aan het begin van je straat ... Je rent naar buiten en je staat ineens live in de actie... Enig, prachtig is dat! Maar de echte sportman, die bevindt zich tussen honderden mensen van alle slag, om urenlang te genieten van het grootse spektakel op de flanken van de Kerkenberg, waar de renners kwistig omspringen met hun krachten en onder wie straks de overwinnaar, daarboven, moe gestreden, de armen in de lucht zal steken...

Een wedstrijd die ook steeds populair is geweest in onze regio is Parijs - Brussel. In 1893 heeft de openingswedstrijd plaats; André Henry, een Waalse metselaar, ontvangt de erepalm. Hij komt in Brussel aan om 5 uur 50 in de morgen en is de vorige dag in de Franse hoofdstad om 10 uur en 4 minuten gestart! In 1907 verschijnen er profrenners op het toneel. Na een tocht van 407 kilometer bereikt de Fransman Gustave Garrigou als eerste de meet. Een onvolprezen held uit de geschiedenis van de klassieker is de Vlaming Frans Bonduel. Hij wordt tweemaal eerste: in 1934 en in 1939, driemaal tweede en nog eens dertiende in 1946. Hij is dan bijna veertig jaar oud! In die tijd komen de renners aan in het Terkamerenbos. De winnaar valt de eer te beurt onder het applaus van duizenden supporters een twee kilometer lange ronde om de vijver te mogen afleggen. Heel wat sportliefhebbers uit onze streek trekken er met hun fiets naartoe om er hun idool te bewonderen.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog wordt de koers niet verreden. Tussen 1967 en 1972 evenmin. De organisatoren vinden de veiligheid op de wegen onvoldoende; op vele plaatsen zijn er immers herstellingswerken aan de gang.

Het dagblad "Het Laatste Nieuws" neemt de reorganisatie van het

---

sportgebeuren op zich, maar in feite is het de "Wielersportclub Rode Sportief" die de hergeboorte van Parijs - Brussel mogelijk maakt. De ondernemingsgeest van zijn leden wordt beloond met de overwinning van Eddy Merckx in 1973.

De plaatselijke ronden met telkens de beklimming van de Kerkenberg maken de wedstrijd boeiend en spannend. Deze neemt een einde op de Zoniënwoodlaan (grens tussen Alseberg en Rode) steeds onder een massale toeloop. Bekende winnaars uit die periode zijn: Freddy Maertens, Ludo Peeters, Felice Gimondi en Roger De Vlaeminck.

In de jaren negentig verhuist de aankomst naar het hoofdstedelijke gebied. In 1997 bv. vertrekt de race te Soissons en arriveert in Anderlecht. De afstand bedraagt 256 km. In 2002 is die ietwat langer: 268 km. Na 7 uur en 20 min op de fiets bereikt de Australiër Robbie Mc Ewen als eerste de meet.

Sportevenementen hebben de massa steeds aangetrokken. Al in de Oudheid is dit duidelijk waarneembaar. Het element "spektakel" speelt daarin een voorname rol. Hoe loopt het schouwspel af? Zal de "held" het halen? De "held" na te volgen, hem te evenaren: deze gedachte speelt tal van jongelieden door het hoofd. Nieuwe talenten worden op deze manier geboren. Ook bij ons, waar de wielersport heel populair is, verloopt dit proces niet anders. Onze gouw heeft terecht veel goede renners zien opgroeien. En sommigen zijn er zich ook komen vestigen. We citeren er enkelen: Frans Simaer, Frans Day, Willy Vanderrusten, Nest van Cutsem, Arnold Flécy, Emile Daems, Hector Zelck, Lucien Zelck, Jean-Pierre Vandenbrande, Fons Dewolf, Elias Walckiers, ea.

Van vier bijzondere figuren willen we in deze bijdrage een beeld schetsen, niet alleen omdat ze echte kampioenen waren, maar ook omdat ze, als een soort voortrekkers, eigenschappen hadden, die enigszins tot onze verbeelding spreken. Hun namen: Jan Debusscher, Jef Wauters, Gust Garrebeek en René Walschot, allen inwoners van onze fusiegemeente, daar geboren en getogen.

Jan DEBUSSCHER (Dworp 1900 - Sint-Genesius-Rode 1987)

Hij behaalt als jonge renner heel wat goede uitslagen in de lagere categorieën. Bij de onafhankelijken ontpopt hij zich als rondderener. In 1924 eindigt hij vierde in de Ronde van België. Hij stapt vlug over tot de klasse van de beroepsrenners en blijft niet lang onopgemerkt. In 1925 doet hij zijn intrede in de sterke Alcyon-ploeg waar ook Vermandel, de broers Debaets, Emile Masson sr. en Adelin Benoit deel van uitmaken. In 1926 wordt hij overwinnaar in de Ronde van België voor beroeps. Datzelfde jaar vertrekt hij in de Ronde van Frankrijk met de ploeg Alcyon - Dunlop, bestaande uit

Jan Debusscher.

de Luxemburger Nicolas Frantz, de Italiaan Bartolomeo Aimo en de andere Belgen Félix Selier, Adelin Benoit en Raymond Englebert. De Tour 1926 heeft een recordlengte van 5.745 km en wordt gewonnen door de Vlaming Lucien Buysse. Jan Debusscher geeft op in de achtste rit "Les Sables d'Olonne - Bordeaux" (285 km), maar hij doet heel wat vakkennis op. Het volgende jaar behaalt hij in de Tour 1927 enkele mooie plaatsen. Op 105 deelnemers wordt hij vierde in de tweede rit "Dieppe - Le Havre" (103 km) en vijfde in de zesde rit "Dinan - Brest" (206 km). in de algemene rangschikking is hij dertiende op 39 renners met een achterstand van elf uren op zijn ploegmaat en overwinnaar Nicolas Frantz. Uit die tijd dagtekenen epische verhalen en merkwaardige voorvallen, zoals het volgende: op een bepaald ogenblik heeft de Belg Hector Martin 23 minuten voorsprong op N. Frantz, maar in de cols moet hij uren prijsgeven. Hij kan echter verzachtende omstandigheden

---

inroepen: tijdens zijn voorbereiding op het grote avontuur werd hij op een dag aangelopen door... een paard en hield er een verbrijzelde arm aan over...

In de Tour 1928 helpt Jan Debusscher zijn ploegmakker N. Frantz aan een nieuwe zege, zij het als vervanger vanaf de twaalfde rit in "Marseille - Nice" (330 km), een zoveelste nieuwigheid in de organisatie.

Een laatste prestatie van de Dworpse karaktersterke Jan is zijn derde plaats in de "Omloop van België" in 1932, een wedstrijd van 487 km!

Jan Debusscher, derde in het peloton, in de Tour 1927.

Jef WAUTERS (Huizingen 1906 - Brussel 1975)

In zijn jeugd wordt hij opgeleid voor slager. Als knecht moet hij dikwijls met een stevige, zwaar beladen fiets de klanten bedienen. Een ideale oefenschool voor een wegrenner?

Als hij 19 is, zegt hij het slagersberoep vaarwel en wijdt zich alleen nog aan de wielersport. In zijn carrière als beroeps, die nog geen negen jaren duurt, rijgt hij op 88 wedstrijden 34 overwinningen aan elkaar, de meeste in België en in Frankrijk.

In 1929 en 1930 wordt hij Belgisch wegekampioen. Hij behaalt andere glanzende eerste prijzen in de wedstrijden: Brussel - Luik

Jef Wauters, Belgisch wegekampioen 1929 en 1930, in de nationale driekleur.

- Lens, de Grote Scheldeprijs te Schoten, Parijs - Reims e.a. Jef Wauters behoort niet tot het klimmerstype. Is dat de reden waarom hij nooit een grote klassieke wedstrijd heeft gewonnen? Op het einde van een licht hellende rit echter kunnen weinigen hem in een regelmatige spurt de baas. Hij mag dan ook als één van de snelste spurters op de weg worden beschouwd. Tot zijn "lichting" behoren: Dervaes, Hamelrijck, Ronsse, Bonduel, Verhaegen, Van Hevel, Frantz, Thijs e.a. Jef Wauters is nog geen dertig als hij zijn bedrijvigheid als beroepsrenner stopzet. Twee jaar voordien is hij zich met zijn echtgenote Yvonne Blanckaert in Alsemberg komen vestigen. Hij baat er het

---

"Café des Sports" uit aan de Pastoor Bolsstraat, 5.

In 1938 begint hij een tweede sportcarrière als derny-gangmaker. Dat jaar loodst hij René Walschot bijna naar een overwinning in Bordeaux - Parijs. Negen maal neemt hij deel aan deze marathon van de weg. Hij neemt afscheid van de actieve wielersport in 1954. Als we aan Jef Wauters denken, zien we voor onze ogen niet alleen de struise atleet, maar ook de joviale figuur die hij steeds is geweest, iemand die nooit een denigrerend woord over wie dan ook zou hebben uitgesproken.

Jef Wauters, na één van zijn 34 overwinningen bij de profs.

August GARREBEEK (Dworp 1912 - Brussel 1973)

Gust krijgt een gemengde opleiding die hem later zal toelaten een ambacht uit te oefenen in de smederij of in de houtindustrie.

Als aankomend jongeman neemt hij actief deel aan de duivensport: hij helpt melkers bij het africhten van hun jonge diertjes. Met een volle mand vastgebonden op zijn bagagedrager rijdt hij met zijn fiets naar Krabbos, Lembeek of Tubize en lost daar dan de duiven. Is dit geen uitstekende oefening voor een toekomstige kampioen?

Als beginneling wint hij menige wedstrijd. De jaren 1934 en 1935 zijn voor hem de aanloop tot een glansrijke levensperiode. In Dworp verdedigt hij de kleuren van de gebroeders Valvekens, fiet-

Gust Garrebeek, winnaar van de "Grote Prijs van Brussel" in 1936.

senmakers. Zijn legerdienst en het verlies van zijn moeder zijn er de oorzaak van dat hij niet regelmatig kan trainen, maar desondanks komen er steeds meer mooie overwinningen op zijn palmares: te Lembeek, Saintes, Tubize, Braine-l'Alleud, Anderlecht, Quenast, Sint-Pieters-Kapelle, enz..

De renner uit Dworp beschikt over een flink uithoudingsvermogen en een zeer snedige spurt, eigenschappen die hem bij de liefhebbers tot één van de uitblinkers laten gelden.

In 1936 wordt hij met zijn maat Van Imst eerste in een wedstrijd die in het Heizelstadion wordt gereden in afwachting van de aankomst van de Ronde van België voor profs. Hij is de eerste te Halle, Beersel, Waterloo, Gent-Knokke, in de eerste uitgave van de Derby der liefhebbers, in de Grote Prijs van de stad Brussel. Sinds hij lid is van Kuregem Sportief draagt hij vaak zijn steentje bij om zijn ploeg te laten triomferen!

1936 is ook het jaar van de Olympische Spelen. Deze hebben plaats te Berlijn en vertonen een nooit geziene zelfverheerlijking van het nationaal-socialisme van Hitler.

In de Belgische delegatie bevinden zich vier renners: het zijn liefhebbers, daar op de Spelen geen profs worden toegelaten. De geselecteerden zijn: Gust Garrebeek, Jef Lowagie, Armand Putzeys en Frans Vandermotte. Ze moeten onze kleuren verdedigen in de 100 km op de weg. Onze Belgen komen tijdig aan te Berlijn, maar niet zo vroeg als Fransen en Italianen die al een ganse week hebben kunnen oefenen op het Avus-circuit.

Over het verloop van de wedstrijd bericht de verslaggever van "Sportwereld en het Algemeen Nieuws" (40 centiem) in de krant

van dinsdag 11 augustus 1936 het volgende: "Te 8 uur werd op de Avusbaan gestart voor den Olympischen wedstrijd over 100 km. in lijn. De Noor Ekkas, die te laat was gekomen, werd uitgesloten omdat hij de groep tegemoet reed en dus niet den volledige afstand aflegde.

Van meet af aan werd er heel snel gereden en ook veel gedemarreerd, vooral door de Italianen en Lowagie. De groep bleef echter gesloten en alleen enkele nobele onbekenden als Brazilianen en Peruanen losten. De Duitscher Schopflin en de Deen Jakobsen hadden echter bandbreuk.

Na 30 km. ontsnapte de Hollander Vethaak en nam 200 m. Langen tijd behield hij deze, doch werd dan bijgehaald. Het tempo bleef steeds even hoog vermits in 1 uur 43 km. waren afgelegd.

Enkele renners moesten de eene na de andere lossen wegens deze snelheid en de voortdurende demarrages. De Belgen hielden echter goed stand. Door een valpartij werden de Zuidslaviër Bobubec en de Canadees Crontor uitgeschakeld. Ook de Australiër Wheeler werd wegens defect achtergelaten.

Onze landgenoot Garrebeek moest na 60 km. afstappen om aan zijn rijwiel te werken. Maar als een duivel vloog hij terug op de groep. Dan liep zijn ketting af, maar even gauw zat hij weer in de groep, al werd er vooraan niet geslapen.

Aan km. 70 deed zich een nieuwe valpartij voor waarbij Garrebeek jammer genoeg opnieuw was betrokken en dus werkelijk geen beetje geluk kende. Maar nog eens haalde hij een puik stukje uit met weer te vervoegen.

Intusschen waren we 75 km. ver in 1 u. 45 en nu begon Jef Lowagie zijn duivels te ontbinden. Gedurig sloeg hij op de vlucht, maar

Bekende "onafhankelijken" in het jaar 1938,
Boven (v.l.n.r.): Dedonder, Carrier, Harmand, Van Herzele en Haegeman.
Onder (v.l.n.r.): Garrebeek, Ritservelde, Joly, Van Parijs en Pirmez.

de Italianen lieten niemand meer gaan. Met een sterk peloton ging het dus naar de meet en zoals voorzien gaf de sprint aanleiding tot allerlei incidenten.

Men viel, men hinderde elkaar: men trok aan de truien en midde-lerwijl had de Duitscher Scheller zich gepast losgewerkt en nam op 250 m. tot 3 lengten voorsprong. Maar dan schoot Putzeys naar voren en overstak den leider in de laatste 150 meter.

De Franschen Charpentier gevolgd van Lapebie vielen hem aan en al den buitenkant zag men Lowagie naderen. Jammer genoeg viel deze laatste toen hij den indruk gaf gevaarlijk op te zetten en mid-derwijl begaf Putzeys en werd voorbijgesneld door de Franschen en enkele anderen."

De twee Fransen worden één en twee en onder de anderen bevindt zich Gust Garrebeek. Hij eindigt zevende in 2 uur 33 min 6 sec en 4/10, op amper 4/10 van de eerste, en Armand Putzeys wordt achtste. Jef Lowagie en Fr. Vandermotte eindigen in het peloton. België wordt derde in de landenrangschikking en onze jongens krijgen brons.

Wat dacht Gust over zijn prestatie?

"Ik heb waarlijk geen geluk gehad. Eerst brak ik mijn pioen, daarna liep mijn ketting af, tenslotte was ik een in een val gemengd. Telkens wist ik te vervoegen, maar ge kunt gelooven dat het moeite kostte, vermits men van voren aan 40 per uur reed. In den sprint was ik slecht geplaatst en ook een beetje vermoeid."

Een beetje vermoeid, maar toch nog snel genoeg om als best geplaatste Belg te eindigen. Dank zij zijn goede tijd draagt hij in hoge mate bij tot het behalen van de bronzen plak voor zichzelf en zijn maats.

En zo is Gust Garrebeek de eerste en wellicht de enige in onze fusiegemeente Beersel die ooit met een Olympische medaille naar huis is teruggekeerd.

Op de voorzijde van de zware bronzen erepenning staat een slanke atleet afgebeeld en het opschrift "XI Olympiade Berlin 1936 ". Op de achterzijde prijkt de Duitse arend boven de volgende zin: "Ich rufe die Jugend der Welt".

In 1937 gaat Gust over tot de categorie van de onafhankelijken. Een juiste beslissing, want in het begin van het seizoen wint hij de Grote Prijs van Ligny. Het jaar daarna gaat het nog beter met twee mooie overwinningen: die te Niel op 18 juli en op 11 september te Tamines. En dan zijn er nog de ereplaatsen: achttien binnen de eerste tien!

In 1939 beëindigt hij zijn loopbaan als wielrenner en wordt hij zelfstandig schrijnwerker, het beroep dat hij tijdens zijn jeugd heeft aangeleerd.

René WALSCHOT (Beersel 1916 - Halle 2003)

Hij stamt uit de middenstand van zijn geboorteplaats. Hij gaat naar school te Ukkel. Voor zijn trip heen en terug verkiest hij de fiets boven de tram. Als hij vijftien is, neemt zijn rennerscarrière een aanvang. Bij de nieuwelingen behaalt hij flinke resultaten. Eén jaar later wordt hij kampioen van Brabant bij de junioren. Vrij vlug stapt hij van deze categorie over naar een hogere. In de jaren 1935 en 1936 wordt hij als de beste onafhankelijke van het land beschouwd, onder zijn overwinningen uit die tijd vermelden we

René Walschot.

René Walschot doet zijn ereronde na zijn overwinning in 1950 in "De Drie Zustersteden".

die te Gosselies op 12 april 1936 en die te Wanfercée-Baulet een week later. Gedurende deze wedstrijd heeft hij het allesbehalve gemakkelijk. "Ik krijg een lekke band op het slechtste ogenblik" vertelt hij, "ik moet, verstevend van de kou, beginnen te herstellen. En toch eindig ik nog de eerste!"

Zijn overgang naar de profs viert hij met een overwinning in de 347 km lange Parijs - Limoges, na een solo koerseinde van 80 km! René Walschot is een atleet met een meer dan goede fysieke conditie, met uithoudingsvermogen, één brok gezondheid, een man met inzicht en met een sterke wil. Dit toont hij in de klassieker Bordeaux - Parijs 1938 (597 km). Door een val en door allerlei tegenslagen wordt hij van de zege gehouden, maar eindigt toch nog tweede, na Marcel Laurent. In 1939 is hij nog eens tweede na dezelfde Laurent, maar in de derby Saint - Germain krijgt hij de palm.

In 1938 neemt hij deel aan de Tour de France. In de Belgische ploeg ontbreekt er een renner uit Brabant.

Dus moet René Walschot mee. Hij is dan tweeëntwintig! In de ploeg rijden vedetten als Félicien Vervaecke, Marcel Kindt, Sylveer Maas en Eloi Meulenberg. Behalve de eerste plaats (Bartali), winnen de Belgen alles wat er te winnen valt. René heeft echter gemengde herinneringen aan deze vermaarde ronde, waarin hij omzeggens 2.000 km alleen in de achtergrond heeft gereden. Wat is zijn taak? Drinken halen en aanbrengen, zijn wiel afstaan als één van de groten een lekke band heeft, het wiel herstellen, een ver-

---

achterde maat op sleeptouw nemen en hem naar het peloton loodsen en bij dit alles ervoor zorgen dat hij nog tijdig de meet bereikt om niet definitief uitgesloten te worden... Wat brengt deze ronde hem op? "De som van 22.000 Franse frank! "Niet niks" zegt hij, "ter vergelijking: een werkmanshuisje kost in die tijd 30.000 Franse franken!" Daarnaast strijkt hij nog een drietal contracten op in Frankrijk. Een goede zaak als men bedenkt dat hij een groot deel van zijn carrière rijdt voor de Franse ploeg Dilecta.

Van 1940 tot 1946 legt René Walschot zijn rennersactiviteiten stil. Hij is getrouwd met de dochter van een biersteker en helpt in diens zaak.

In 1946 vraagt de heer Veren, baas van Dilecta, hem opnieuw te koersen. Na wat aarzelen, geeft hij toe, want aan het voorstel zijn interessante financiële voordelen verbonden. René is niet verouderd, zijn lichamelijke en geestelijke eigenschappen zijn nog even goed als vroeger. In 1949 en 1950 zegeviert hij met klank in "De Drie Zustersteden", de Antwerpse klassieker die zoveel glans uitstraalt. En op 17 juli 1952 wint hij zijn laatste koers: "De Grote Textielprijs van Ronse".

Vanaf 1954 baat hij een wasserij in Braine-l'Alleud uit en in 1968 brengt hij zijn bedrijf over naar Beersel.

Eens met pensioen is hij de rust gaan opzoeken in het vredige Halle, waar hij enkele weken geleden overleden is.

De jeugdige René Walschot in Welle met (links) zijn verzorger Fernand Demol, grootvader van voetballer Stéphane Demol.

*Huldiging in Beersel.
(vlnr: Victor Lefebure,
Jan Wouters, een afgevaardigde
van de KBWB, René
Walschot en Fons Mommaert.*

Bibliografie:

J. Godaert, R.Janssens en G.Cammaert, Encyclopedie Tour 1903 1929 Gent. 1997.

B. Kruse, 1896 – 1996, Kroniek van 100 jaar Olympische Spelen, Amsterdam, 1995.

F. Schroeders, De Wielersklassiekers tot 2000, Eeklo, 1999.

C. Theys, Geschiedenis van Sint-Genesius-Rode, bewerkt door Urbaan De Becker en Fernand Vanhemelryck, Rode, 1982.

Familie Verdroncken te Ukkel en Beersel

RAF MEURISSE

Tijdens recente opzoekingen met betrekking tot de vele watermolens die Ukkel in de loop van de eeuwen rijk was, ontdekte ik een verband tussen een locatie in het Zoniënwood en een Beerselse familie.

Het Zoniënwood behoorde na 1815 aan de Nederlandse Staat (Bezetting door de Nederlanders) die het krachtens de wet van 26 augustus 1822 afstond aan koning Willem. Deze bracht het in aan de door hem gestichte bank "Algemeene Nederlandsche Maatschappij ter begunstiging van de volksvlijt" te Brussel, de latere "Société Générale de Belgique", vervolgens de "Generale Maatschappij" (nu de Fortis bank). Omdat deze privé-onderneming grondbelastingen diende te betalen werd het woud in 1825 opgedeeld en aan de omringende gemeenten toegekend om zo te bepalen welk aandeel zij uit deze grondbelasting zouden verwerven. Tussen 1831 en 1836 begon de maatschappij ijlings het bos te verkopen omdat ze vreesde dat het door de staat zou genaast worden omdat ze van orangisme verdacht werd. De Belgische Staat vorderde in 1842, bij de financiële eindafrekening tussen Nederland en België, het woud op, maar de helft was al verkocht. Het is met deze fabuleuze verkoop dat de maatschappij de eerste industrialisering van België financierde. (1)

In een octrooi van 25 oktober 1544, tijdens de regeerperiode van Keizer Karel V dus, wordt het kappen van hout vermeld in het Zoniënwood, een deel van het vroegere kolenwood, op een plaats die omschreven wordt als "Kinders Verdroncken". (2)

Over deze "Kinders Verdroncken" bestaat er een legende. Eigenlijk steunt deze legende, die nog geen twee eeuwen oud is, op een interpretatie bij de vertaling ervan naar het Frans. De vijver en het omliggend bos waren destijds eigendom van de familie Verdroncken, waarvan er verschillende nooit gehuwd zijn en dus het goed in onverdeeldheid behielden. Bij de vertaling in het Frans had men niet beter op gevonden dan de vijver als "Etang des Enfants Noyés" te benoemen, hoewel het de "Vijvers toebehorende aan de kinderen van de familie Verdroncken" waren. Om de plaats in het woud te bezoeken moeten we aan de renbaan van Bosvoorde "de Graafdreef" inwandelen om zo in het Zoniënwood te verdwijnen. We blijven deze dreef volgen om na

(1) M. Maziers, *La forêt de Soignes et la Société Générale (1822-1843)*, II, bijlage I, onuitgegeven, Brussel 1981.

(2) (Archives Générale du Royaume à Bruxelles ch. D; C; (A.P) A en F /F en Brégistres aux Chartres).

Stemmige foto van de vijvers "Kinderen Verdroncken".

(3) Bijdrage uit het boek: "Brus-
sel", van R.Martens; uitgave:
1954.

± 1 km bij een vijverpartij aan te komen, waar we rechts de "hoefijzervijver" bemerken, zo genoemd naar zijn vorm.

Aan onze linkerkant is er, rechtover de hoefijzervijver, een weg die leidt naar de vijver van de "verdronken kinderen" en waaromtrent deze legende is ontstaan.

Het lijkt ons de moeite waard ze hier na te vertellen:

"Op deze plaats leefde er een houthakkersgezin met drie kleine jongens, die meestal hun ouders vergezelden op hun tochten in het bos. Op zekere dag wist de jongste aan het

toezicht van zijn ouders te ontsnappen en geraakte bij deze vijver. Hij wilde een waterplant bemachtigen, doch met het noodlottige gevolg dat hij in het water viel. Toen de vader de afwezigheid van zijn zoon bemerkte, liet hij zijn tweede zoon gaan zoeken, die zijn broertje in het heldere water tussen het riet zag liggen. Hij wilde het kind ter hulp snellen en verdronk eveneens. Ook de oudste zoon ging zoeken en kwam niet meer terug. Als de schemering inviel zag de houthakker plots een verschijning die hem naar de vijver riep. Hij zag daar een vrouw met wilde haren en een gebogen rug, die hij aanzag als een geest van het noodlot. Hier eerst herkende hij zijn eigen vrouw die de drie lijkjes naar de oever had gesleept! Nu eerst begreep de houthakker wat er werkelijk was gebeurd. In die tragische nacht groef hij een grafje waarin hij zijn ongelukkige kindjes neerlegde. Nooit heeft men hem, noch zijn vrouw teruggezien en de onbewoonde hut werd een prooi van weer en wind..." (3)

Dit verhaal, dat ik jaren geleden al had horen vertellen, kwam me terug voor de geest, toen ik tijdens mijn opzoekingswerk naar de molens van Ukkel in het kadaster vaststelde dat een zekere Hilaire Verdroncken eigenaar was geweest van een brouwerij (in loco van de latere brouwerij Van Haelen) op het grondgebied Beersel, plaats die algemeen gekend is als "de put van Calevoet". Mijn interesse was onmiddellijk aangescherpt en ik wilde er iets meer van

---

weten. Hierbij het resultaat van deze naspeuringen.

De eerste naam van Verdronck komt men al tegen - officieel - in de parochieregisters van Ukkel als Pierre Verdronck, cultivator, geboren te Ukkel 1665 en getrouwd te Ukkel op 14 mei 1690 met Elisabeth Tollemans. Zoals de meesten in die tijd waren het landbouwers, maar met het Zoniënwood in de nabijheid hadden zij daarenboven ook een houthandel.

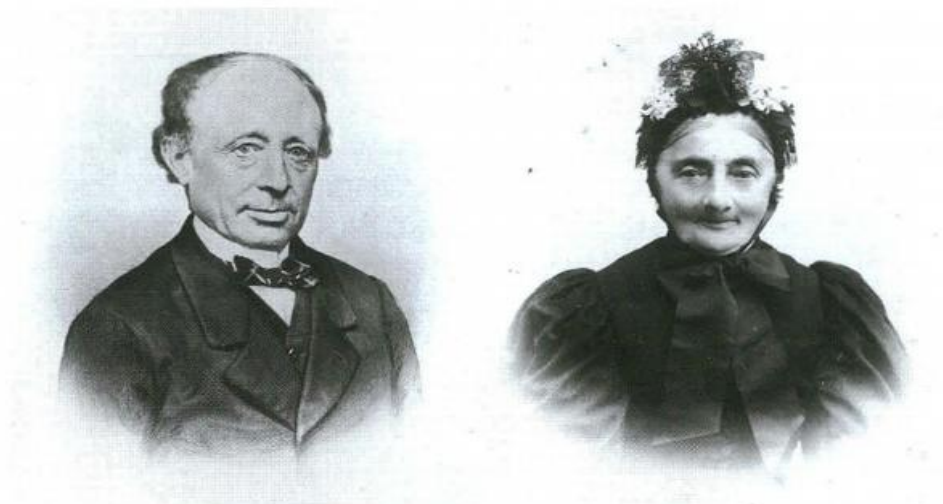
Zij hadden 4 kinderen, waarvan drie jongens en één meisje.

De oudste zoon Charles Verdronck werd geboren te Ukkel op 28 augustus 1692 en is getrouwd te Ukkel op 12 mei 1725 met Anna Cloquette.

Zij hadden samen elf kinderen, wat in die tijd niet abnormaal was. Het waren acht dochters en drie zonen. Twee stierven jong. Het jongste kind, Charles Verdroncken, gaf de naam door. Het is vanaf deze generatie dat de naam "Verdronck" overgaat in "Verdroncken".

Charles was geboren te Ukkel op 24 maart 1745 en trouwde te Ukkel op 26 augustus 1779 met Marie Elisabeth Hauwaert, ook geboren te Ukkel op 16 april 1856. Samen hadden ze negen kinderen, vijf jongens en vier meisjes, waarvan er een stierf een jaar na de geboorte.

Zij woonden op het gehucht Langeveld. De tweede zoon Corneille zou op zijn beurt deze tak Verdronck(en) voortzetten. (Even terzijde vermelden we dat de oudste dochter trouwde met Francis De Vleeshouwer. Hun zoon Joseph, liet zijn naam veranderen in "Joseph Boucher". Afstammelingen ervan zijn in Ukkel goed gekend voor aanleg van tuinen en als aannemers van wegenbouwwerken). Zoon Corneille Verdroncken, landbouwer, geboren te Ukkel op 17 mei 1781 en te Ukkel overleden op 12 mei 1848, trouwde er op 24 oktober 1808 met Jeanne Marie De L'Ange, geboren te Ukkel op 5 april 1786 en er overleden op 15 oktober 1875.

Pierre Verdroncken
en Anna Panneels.

(4) Zie: "Ontdek Ukkel zijn straten en pleinen", uitgave 1985, door Raf Meurisse.

(5) "Uccle et ses bourgmestre": par Jean Francis: édition 1972.

(6) "Uccle, Maria's dorp door J. Daelemans, onderpastoor te Uccle" uitgave 1858 blz 44.

H. Spieckert

Avenue Josephine, 18
Bruxelles
DATE DE CHANGEMENT

H. Spieckert

Avenue Josephine, 18
Bruxelles
DATE DE CHANGEMENT

Pierre-Hilaire Verdroncken en Isabella Decuyper.

Zij hadden samen zeven kinderen, twee jongens en vijf meisjes. Ze kochten grond aan de Steenweg op Waterloo, in die tijd de "Waal-sche Baan" genoemd. (4)

Corneille Verdroncken was van 1825 tot 1830, tijdens de Hol-landse periode, gemeenteraadslid te Ukkel (5). Mevrouw Jeanne-Marie Verdroncken - De l'Ange schonk aan het klooster van O.-L.-V. van Boetendael te Ukkel een kleed van blauwe zijde. Het beeld, waarvoor het kleed diende, wordt nog steeds vereerd in de Sint-Pieterskerk te Ukkel (6).

Pierre, de tweede zoon, werd geboren te Ukkel 4 november 1815 en overleed er op 7 april 1893. Hij was bloem en houthandelaar en trouwde te Ukkel 24 oktober 1852 met Anna Panneels, een Ukkelse, geboren op 16 april 1821 en er gestorven op 16 december 1903. Bij de dood van haar echtgenoot zette mevrouw Verdroncken de houthandel verder en breidde de eigendommen nog uit van 3 ha tot 10 ha 95a.

Zij hadden vier kinderen, drie jongens en een meisje.

De jongste zoon Pierre-Hilaire Verdroncken, geboren te Ukkel 14 januari 1864 en gestorven te Beersel op 2 oktober 1931, landbouwer, handelaar, trouwde te Beersel 16 november 1892 met Decuyper Isabella, geboren te Beersel, 18 december 1863, gestorven te Oudergem, 21 april 1932, allebei in Beersel begraven. Zij hadden drie zonen en vier dochters.

Ze bewoonden het ouderlijke huis aan de Steenweg op Waterloo te Ukkel. Op 10 november 1892 verhuisden ze naar Beersel, Donkerstraat nr. 7, doch keerden op 11 mei 1892 terug naar Ukkel, (vroeger adres), om op 10 september 1895 definitief naar Beersel te verhuizen: ditmaal naar de Dachelenbergstraat (de huidige huisnummers 73, 75, 77, 79 en 81), toen één pachthofgebouw. Later, in 1911, bouwden ze samen het huis dat nu het nummer 89 draagt.

Pierre Hilaire Verdroncken, landbouwer te Ukkel, kocht in 1888 op

het gehucht Calevoet gelegen op het grondgebied Beersel, samen met Jacobus Kuyckens, herbergier te Linkebeek, een pakhuis, huis, brouwerij, biermagazijn, boomgaard en hof, alles samen 61a 51a 70ca. In 1890 werd alles opnieuw doorverkocht aan de familie Jan Baptist Michiels – Lardinoy. Later bouwde Van Haelen hier zijn brouwerij. Later meer daarover in een artikel over de familie Van Haelen en hun brouwerij (7).

In 1902 verkavelde Pierre Hilaire met de medewerking van Héger-Vanderstraeten-Ponthy om op hun gronden de Picardstraat aan te leggen (nu Floridalaan; wijziging omwille van gelijknamige naam te Elsene) (8). In 1918 werd Pierre-Hilaire Verdroncken eerste schepen van Beersel en in 1927, burgemeester tot bij zijn overlijden in 1931. (9)

Verklaring van de familienaam Verdroncken:

Waarschijnlijk niet een bijnaam voor een drenkeling, maar een reïnterpretatie (van Van Drongen, Verdrengh, Van den Drinck?).

Van de Drinck, Verdren(g), Verdrengh(t):

Plaatsnaam Drink, Drenke: drinkplaats voor vee, wed. B.v. in Wilrijk (VAN PASSEN 71). Vergelijk: op de Drynck. De Drink, ook een overblijfsel van een zee-arm in Sint-Jans-Polder; ten oosten van Kadzand (Zeeland). Deflou:III, 599 signaleert als familienaam in Mechelen in 1914 naast Verdrengh ook Verdring. (10)

Met dank aan de familie Verdroncken voor verstrekte inlichtingen.

(7) Kadaster Beersel.

(8) Zie: "Ontdek Ukkel zijn straten en pleinen", uitgave 1985, door Meurisse R.

(9) "Geschiedenis van Beersel": uitgave 1963 door C.Theys en A. Proost.

(10) "Verklarend woordenboek van de familienamen in België en Noord-Frankrijk", Dr. Frans Debrabandere, Uitgegeven door het Gemeentekrediet, Brussel 1993.

Burgemeester Pierre-Hilaire Verdroncken (leunend op het hekken van het gedenkteken) tijdens de ballonoplatting te Beersel ter gelegenheid van 100 jaar onafhankelijkheid in 1930.

Colofon

En het dorp zal duren...

Is het trimestrieel tijdschrift van het
Heemkundig Genootschap "van Witthem" - Beersel

Juli - september 2003 - nummer 19 - jaargang 5

voorzitter	Marc Desmedt Dwersbos 109 1650 Beersel 02.377.27.94
ondervoorzitter	Edgard Winderickx Brouwerijstraat 18 1653 Dworp 02.380.30.14
secretaris	Michel Vastiau Leeuwerikenlaan 10 1650 Beersel 02.380.54.38
penningmeester	Piet Van Capellen Boomgaardstraat 12 1653 Dworp 02.380.35.48

inlichtingen tijdens de kantooruren in het gemeentehuis te Beersel - dienst cultuur
Alsebergsteenweg 1046
1642 Alseberg
02.366.66.78

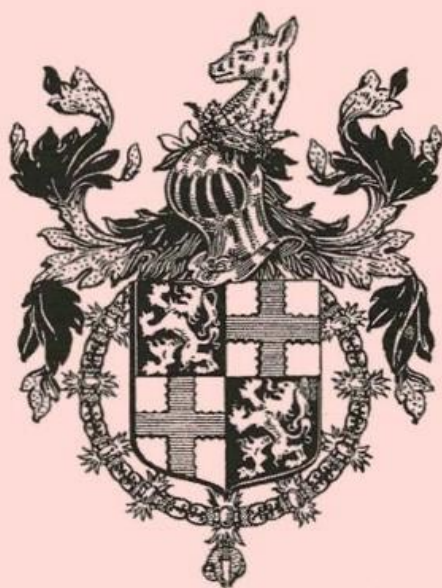
Prijs van dit nummer € 6,20 - jaarlijks lidgeld bedraagt € 17, te storten op rekeningnummer
001-3114341-38 van het Heemkundig Genootschap "van Witthem" Beersel, met de vermelding
van naam, voornaam en adres, gevolgd door de aanduiding "LIDGELD".

Werkten mee aan dit nummer: Jan Brassine, Henri Coudron, Giedo Debusscher, Lydia Denayer,
Marc Desmedt, Raf Meurisse en Liberte Walschot.

Samenstelling: de redactieraad
Verantwoordelijke uitgever: Marc Desmedt

Eindvormgeving en druk: Drukkerij B.V.B.A. Mariën-Deneyer - Dworp

---

*Heemkundig
Genootschap
"van Witthem"*